

Τα πουλιά Μυθιστόρημα κοινωνικό

Ταργέϊ Βέσσοις
Εκδόσεις Νέα Σύνορα

Είχε ο Μάτις τη συναίσθηση ότι ήταν ο "διαφορετικός". "Δεν έπρεπε να κάθεται έτσι, δεν έπρεπε να κάνει το ένα ή το άλλο, δεν έπρεπε να είναι ο Απλοϊκός Σίμωνας, όπως τον φώναζαν, έπρεπε να είναι σαν τους άλλους ανθρώπους, τους "κανονικούς", που γελούσαν πίσω από την πλάτη του όπου πήγαινε για να ψάξει για δουλειά. Όταν πήγαινε να δουλέψει, η γνωστή σύγχυση ανάμεσα στις σκέψεις του και τη δουλειά μεγάλωνε. Έχανε κάθε έλεγχο πάνω στα δάχτυλά του... Υπήρχαν τόσα πολλά που ήθελε να πει, και με διαφορετικό τρόπο, αλλά ως συνήθως του ξέφευγαν, είχαν γίνει ένα με χιλιάδες άλλα πράγματα".

Ζούσε με την αδελφή του τη Χέγκε, που τον συντηρούσε. Βαθιά αφοσιωμένη σ' αυτόν, προσπαθούσε να επικοινωνεί μαζί του, να τον στηρίζει, έστω κι αν δεν τον καταλάβαινε. Γιατί πώς να καταλάβει ένας "κανονικός" άνθρωπος έναν καθυστερημένο, έναν κοινωνικά απροσάρμοστο και που έχει την ικανότητα να επικοινωνεί με τη Φύση και τα ζώα;

Η εμφάνιση μιας μπεκάτσας ήταν κάτι το φοβερά σημαντικό για τον Μάτις. Ξαφνικά η ζωή του απέκτησε νόημα. Κι έστω κι αν αυτή τελικά σκοτώθηκε από κάποιον κυνηγό, η ζωή του Μάτις είχε αλλάξει. Είχε επικοινωνήσει με το μεγαλείο ενός κόσμου που ήταν κρυμμένος, που οι άλλοι δεν είχαν μάτια να τον δουν, αλλά εκείνος ήξερε ότι υπήρχε! Ήξερε πως "ήταν γνώστης σπουδαίων πραγμάτων, όπως τα τσακισμένα δέντρα και οι κερανοί και οι οιωνοί του θανάτου". Κάτι είχε αρχίσει ανάμεσά τους. Και τι είπε το πουλί, με την υπέροχη γλώσσα του;

Ο Μάτις δεν είχε πια καμιά αμφιβολία. Ήταν κάτι για τη φίλια. Πρικ, πρικ, πρικ. Αιώνια φίλια, αυτό σήμαινε. Ήταν εύκολο να εκφραστεί κανείς στη γλώσσα των πουλιών. Υπήρχαν τόσα πολλά που είχε να πει ο ένας στον άλλο. Κάθε καινούρια μέρα θα πετάριζαν με ελαφρά, χορευτικά βήματα, για να χαράξουν όλα όσα είχαν στις καρδιές τους."

Ήθελε ο Μάτις να πει στην αδελφή του ότι "τόρα το σπίτι ήταν διαφορετικό, ήταν με κάποιο τρόπο καλύτερο από τα άλλα σπίτια, είχε μεταμορφωθεί. Το πουλί ήρθε φέρνοντας μαζί του όλα αυτά που δεν υπήρχαν λέξεις να τα εκφράσουν. Η λάμψη, το άγγιγμα της φτερούγας στην ψυχή σου, που την επόμενη στιγμή είχε πάλι χαθεί. Η Χέγκε ήταν συγκινημένη: Τόσο όμορφα το γυαλιστερό πουλί είχε φωτίσει το πρόσωπο του Μάτις".

Ο Μάτις από τη μια μεριά, οι "έξυπνοι" από την άλλη. "Η εξυπνάδα ήταν παντού, όπου κι αν γυρνούσες το κεφάλι σου". Ωστόσο, αυτό μας θυμίζει την παραβολή των ταλάντων, και το "μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, ότι αυτών εστί η βασιλεία των ουρανών".

Και όταν αποφάσισε να φύγει από τη ζωή, γιατί δεν ήθελε να γίνει εμπόδιο στην ευτυχία της αδελφής του, ποιος θα μπορούσε να τον καταδικάσει; Στα μάτια του Θεού, αυτός ο τόσο λίγο χαρισματικός, με τα συνηθισμένα μέτρα, σίγουρα ήταν καλοδεχούμενος.

Ήβη Σταυροπούλου

Πρωτότυπο σαν θέμα, γλαφυρό με όμορφες περιγραφές της φύσης και ζωντανή παρουσίαση των χαρακτήρων. Η φύση κυριαρχεί με τους συμβολισμούς, την αρχέγονη δύναμη. Η απλοϊκότητα και η αγνότητα του καθυστερημένου αδελφού μας δίνει μια πνοή φρεσκάδας σε ολόκληρο το βιβλίο.

Κεντρική ιδέα είναι η αδελφική αγάπη, ακόμη και όταν περιορίζεται από φυσικά αίτια -τη νοητική καθυστέρηση του μικρού- που μεγαλουργεί, αφηφώντας κάθε φόβο και επιθυμία. Το καθυστερημένο αγόρι αγαπά με θαυμασμό και εξάρτηση τη μεγάλη έξυπνη αδελφή του που παρά το βάρος των ευθυνών κατανοεί και υπομένει. Ξεπερνούν τα όρια όταν εκείνη βρίσκοντας σύντροφο, εξακολουθεί να τον προσέχει και να τον φροντίζει. Εκείνος, παρ' όλες τις φοβίες του προσπαθεί να την ελαφρύνει, να την ελευθερώσει... αναγνωρίζοντας την ατομικότητά του και φθάνοντας στην δική του ελευθερία.

